

»Tysklands potentielle rolle i udviklingen af Verdenslandbroen«

**Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche
til Schiller Instituttets konference i Essen, Tyskland,
21. oktober, 2016**

Kære Damer og Herrer; ærede gæster, højærede *chargé d'affaires* [fra Kinas Ambassade i Berlin]: Jeg er meget glad for, at denne begivenhed indledtes med denne vidunderlige opførelse af kinesiske kunst, for jeg mener, at kunst er det bedste middel til at åbne menneskers hjerte op for nye ideer.

Vi er værter for denne konference i Essen – og en lignende konference fandt sted for blot to dage siden i Lyon, Frankrig, i samarbejde med China Club EM Lyon Forever¹ – for vi har til hensigt at sætte et nyt perspektiv for Europa på dagsordenen, nemlig samarbejde mellem Tyskland og Frankrig om den Nye Silkevej. Ved at arrangere mange sådanne konferencer, ønsker vi at gøre det politiske, økonomiske og kulturelle potentiale, der findes i politikken for den Nye Silkevej, meget bedre kendt. For, den Nye Silkevej, som allerede i et meget hurtigt tempo er i ved at blive udviklet, er hurtigt ved at blive et projekt for forståelse mellem nationer, og er ligeledes ved at udvikles til at blive til Verdenslandbroen.

Det er indlysende, at den Nye Silkevej byder på et enormt potentiale for erhvervs-»muligheder«, det vil sige erhvervsrelationer, men det involverer faktisk noget meget vigtigere. Det involverer ikke kun, at man forbinder verdens kontinenter gennem infrastruktur og udviklingskorridorer, og at man gør innovation til en videnskabelig drivkraft for verdensøkonomien, med det mål at øge produktiviteten. Det involverer noget, der er langt dybere og mere fundamentalt end det: Kan menneskeheden, konfronteret med alle de kriser, vi ser for vore øjne, etablere et verdenssystem, i hvilket folkene kan leve sammen i

*Helga Zepp-LaRouche,
stifter og præsident af Schiller Institutet.*

fred? Er menneskeheden i stand til at definere et højere fornufts niveau, eller er vi tvunget til – ved at holde os til de vante, og veltrampede, stier – at ramle ind i en stenmur og muligvis miste civilisationen for altid?

Jeg er overbevist om, at det er muligt at finde dette højere fornufts niveau, og at gøre det til virkelighed. Ligesom den gamle Silkevej, under Han-dynastiet for hen

¹ EM er en af Frankrigs største skoler for erhvervsledelse

Det 7. Xiangshan-Forum i Beijing 11.-12. okt. samlede flere end 500 delegerede fra organisationer for lov-håndhævelse og institutioner, samt repræsentanter fra eksperksamfund fra næsten 60 lande.

ved 2.000 år siden, ikke blot var et middel til vareudveksling, men også til udveksling af teknologi, kultur og filosofi – og således førte til en enorm forbedring af levestandarden i alle de nationer og regioner, der deltog – således er jeg også overbevist om, at det er muligt at sætte en Ny Silkevej, en ny politik for at knytte nationer sammen, på dagsordenen i dag.

De eksistentielle trusler

Men, jeg kan ikke tale om fordelene ved dette nye paradigme uden i det mindste meget kort at identificere de store farer, som verden konfronteres med i dette øjeblik, og hvorfor, efter min mening, den Nye Silkevej ikke er en valgmulighed, men en nødvendighed, hvis vi skal forhindre en katastrofe.

Enoghalvfjerds år efter afslutningen af krigen i Europa, kommer det, der engang syntes utænkeligt – muligheden af en ny, stor krig – til syne. Og det i en sådan grad, at den tyske udenrigsminister, Frank-Walter Steinmeier, for nylig sagde, at han ikke længere kunne udelukke en direkte militær konfrontation mellem USA og Rusland. Den amerikanske vicepræsident Joe Biden sagde, at USA var i færd med at planlægge et cyberangreb mod Rusland, »på et tidspunkt, som vi vælger, og under omstændigheder, hvor det vil få størst indvirkning«, pga. angivelig russisk manipulation af den amerikanske valgkampagne – en udtalelse, som Konstantin Korsachev, formand for det Russiske Føderationsråds Komite for Udenrigsanliggender, har kaldt den største trussel siden Cubakrisen. Maria Zacharova, talsperson for det Russiske Udenrigsministerium, sagde, at Obama-administrationen gennemfører en »brændt jords politik i de bilaterale relationer«.

Russiske og kinesiske militære regeringsfolk advarede på det syvende Xiangshan-Forum i Beijing for en uge siden om, at Obama-administrationen er meget langt fremme med forberedelser til et førsteangreb imod deres

to lande, på basis af doktrinen Prompt Global Strike²! Der er heller ingen, der kan benægte, at Europa konfronteres med andre kriser. Efter Brexit er fremtiden for den Europæiske Union (EU) noget uvis. Flygtningekrisen har rystet Europa i sin grundvold, og agtelse for EU's håndtering af denne krise er absolut kollapsed internationalt, som jeg personligt har måttet erkende mange gange.

Vi nærmer os en ny finanskriser som den i 2008, men denne gang meget værre, og af denne finanskriser er krisen i Deutsche Bank blot toppen af isbjerget. Alle ved, at, hvis Deutsche Bank, med sine derivater til en værdi af 42 billion euro, går bankerot, så ville alle de banker, der angiveligt skulle være »for store til, at man kan lade dem gå ned«, omgående blive berørt. Som et tidligere bestyrelsesmedlem i en stor, europæisk bank sagde til mig for et par dage siden: Hvis stormen bryder ud, og regeringerne intet gør for at bringe tingene under kontrol, så vil de største tabere blive dem, der har optjent deres livsopsparinger ved ærligt arbejde. Vi vil få et andet slags Europa, fuld af uregerlighed – og der vil blive kaos og revolution.

Jeg påpeger dette scenarie simpelthen fordi, at, hvis vi ikke skifter kurs, så er faren, at vi vil gå ind i en hidtil uset krise.

Kina har gjort fremskridt i raketfart

Men de gode nyheder er, at, fordi alle disse kriser er menneskeskabte, så kan vi, hvis vi skifter kurs, overvinde dem. De vestlige medier har knapt nok rapporteret, hvilken dramatisk forandring, der har fundet sted i løbet af de tre seneste år, siden præsident Xi Jinping satte den Nye Silkevej på dagsordenen. Et fuldstændigt nyt perspektiv er vokset frem, der har udviklet sig med et enormt momentum, og i hvilket flere end 70 nationer allerede samarbejder.

Siden Deng Xiaopings økonomiske reformer, har Kina i sig selv – som de fleste af jer ved, enten gennem besøg dér eller gennem rapporter – gennemført en utrolig transformation, fra total underudvikling og til en i hvert fald delvis industrialisering. Interessant nok, så gik det kinesiske, økonomiske mirakel frem efter de samme principper, som det tyske, økonomiske mirakel med genopbygningen efter Anden Verdenskrig, nemlig de principper, som dengang anvendtes af *Kreditanstalt für Wiederaufbau* (Kreditanstalt for genopbygning), og som var nært beslægtet med den tyske økonom Friedrich Lists ideer, List, der interessant nok er den bedst kendte og højest elskede, tyske økonom i Kina.

² 'Førsteangreb' – en doktrin, der siger, at modstanderens gengældelseskapacitet kan fjernes ved et offensivt førsteangreb på deres missilforsvars- og angrebssystemer; at en 'begrænset' atomkrig kan vindes, -red.

Hen over en periode på 40 år har Kina været i stand til at præstere den udvikling, som det tog de industrialiserede nationer 200 år at opnå. Kina er for længst ophørt med at forlade sig på billig produktion, men er nu allerede førende på verdensmarkedet inden for mange områder, såsom højhastighedsjernbaner. Ved slutningen af 2015 havde Kina bygget 20.000 kilometer højhastigheds-jernbanelinjer. Frem til år 2025 vil Kina have 38.000 kilometer højhastigheds-jernbanelinjer, som forbinder alle større byer på denne måde. Landet har overhalet mange vestlige nationer med hensyn til digitalisering af industri og er førende på markedet inden for mange områder.

I løbet af denne 40-års periode har Kina befriet 700 millioner mennesker for fattigdom. Jeg mener, at der ikke er noget land, der har gjort så meget for menneskerettigheder som Kina, for fattigdom er den største overtrædelse af menneskerettigheder; derfor er det, Kina har gjort, et stort bidrag til menneskelig civilisation. Kina har endda udgivet en hvidbog om at overvinde fattigdom totalt frem til 2020; kun tre procent af befolkningen lever stadig i ekstrem fattigdom, og Kina er fast besluttet på at ændre dette.

Ved det nyligt afholdte G20-topmøde i Hangzhou, hvor Kina var vært, annoncerede Kina sit forslag om at basere verdensøkonomien på innovation og win-win-samarbejde og proklamerede Kinas plan om at blive en innovativ nation frem til 2020 – efter min mening er det allerede en sådan nation – og en internationalt førende, innovativ nation frem til 2030, og, frem til 2050, et »globalt kraftcenter«. Kina erklærede, at innovation er en økonomis primære drivkraft, og at det er fast besluttet på at optrappe fordelene ved videnskabeligt og teknologisk fremskridt inden for alle områder – moderne landbrug, informationsteknologi, miljøbeskyttelse, hav- og rumindustrierne, samt sundhedsvæsen og offentlige tjenesteydelser.

Præsident Xi Jinping har givet kinesiske forskere den mission at præstere fundamentale gennembrud inden for fire specifikke områder: materiens struktur, universets evolution, livets oprindelse og bevidsthedens natur. Det vil måske overraske nogle mennesker, men kinesiske økonomiske teorier er meget tæt på det, vi kalder fysisk økonomi, som den blev udviklet af Gottfried Wilhelm von Leibniz, og som blev yderligere udviklet af Friedrich List; Mathew Carey; Henry C. Carey, som var Abraham Lincolns økonomiske rådgiver, og Wilhelm von Kardorff, som var Bismarcks økonomiske chefrådgiver, og hvem vi skylder Bismarcks skifte fra at være tilhænger af frihandelssynspunktet, og til at være fortalere for fysisk økonomi, hvilket gjorde det muligt for Tyskland at blive en industrination.

Den indonesiske præsident Joko Widodo, den kinesiske præsident Xi Jinping, den russiske præsident Vladimir Putin og den tyske kansler Angela Merkel ankommer til G20-topmødets åbningsceremoni i Hangzhou, Kina.

Ifølge teorien om fysisk økonomi – der er blevet yderligere udviklet af Lyndon LaRouche, min ægtemand, som vi har med os her i dag – så ligger kilden til samfundets rigdom ikke i kontrollen over handelsrelationer (f.eks., som et TPP eller TTIP), eller i at »købe billigt og sælge dyrt«, eller i kontrollen over råmaterialer, og ganske bestemt ikke i handlen med derivater og andre spekulative »produkter«. Samfundets rigdom ligger sluttelig i det menneskelige intellekts kreative potentiale og anvendelsen af videnskabeligt og teknologisk fremskridt i produktionsprocessen, som øger produktivitet, og således udgør kilden til forbedring af levestandarden og den forventede levealder.

Kina har, sammen med nationerne langs Silkevejen, udviklet en omfattende plan for videnskabeligt og teknologisk samarbejde og vil etablere fælles forskningslaboratorier og -centre, samt arrangere overførsel af teknologi og udveksling af 150.000 videnskabeligt personel og 5.000 unge forskere. Det udtrykkelige mål er at hæve produktiviteten i samarbejdslandene.

På G20-topmødet annoncerede præsident Xi Jinping, at Kina omgående vil dele gennembrud i fremskridt inden for videnskab og teknologi med udviklingslandene således, at deres udvikling ikke forhales.

Så vidt jeg ved, så blev dette ideal første gang foreslået i det 15. århundrede af kardinal Nikolaus von Kues (Nicolaus Cusanus), der på samme måde sagde, at menneskelige opfindelser er så vigtige for menneskeslægten, at de omgående må placeres i en international pulje, hvori alle kan deltage således, at deres udvikling ikke holdes tilbage.

Historiens største konstruktionsprogram

Kinas koncept for den Nye Silkevej er det største infrastruktur- og industrialiseringsprogram, der nogensinde har eksisteret på Jorden. Der er allerede indgået 30 traktater mellem Kina og andre nationer; 70 nationer samarbejder, hvilket tilsammen involverer 4,4 mia. mennesker. Den totale investering løber op i \$1,4 billion, hvilket er tolv gange større end Marshallplanen efter Anden Verdenskrig, målt i nutidig købekraft.

Silkevejen er et perspektiv for den økonomiske transformation af Jorden hen over de næste 30 til 40 år, og involverer på ingen måde blot handelsruter til Europa og Afrika. Udtrykket »Silkevej« blev gjort populært af den tyske geolog, Ferdinand von Richthofen, i 1877, men »Silkevej« er i realiteten et synonym for integration af regioner og ruter for udveksling af videnskab og teknologi; det, som dengang udgjorde Silkevejens teknologi – hvordan man fremstiller silke, og hvordan man fremstiller porcelæn – udgøres i dag af de mest moderne teknologier, såsom spørgsmålet om kernefusion eller rumteknologi.

Det er indlysende, at Tysklands fremtid ligger i samarbejde om dette projekt, fordi Tyskland har noget, der skattes højt i hele verden, og det er den tyske *Mittelstand* (små og mellemstore virksomheder), som i realiteten bidrager mest til innovation. Tyskland, der, som I ved, næsten ikke har nogen råmaterialer, var kun i stand til at opnå høj produktivitet og en høj levestandard, fordi vi altid havde en meget høj grad af videnskabeligt og teknologisk fremskridt og en meget høj eksportrate. I Tyskland er det *Mittelstand*, der er kilden til de fleste opfindelser og patenter; der skaffer 85 % af omkostningerne til den almene velfærd; og det er den tyske *Mittelstand*, som ville få størst udbytte af samarbejde med Kina – ikke alene gennem direkte tyske investeringer i Kina, og direkte kinesiske investeringer i Tyskland, men primært gennem partnerskab i diverse projekter i tredjelande.

Højhastighedsforandringer

I løbet af de seneste seks uger har forandringsprocessen nået en enorm hastighed, og der er nu en fuldstændig ny alliance. I begyndelsen af september har der været et økonomisk forum i Vladivostok, hvor Kinas Nye Silkevej blev integreret med den Eurasiske Økonomiske Union under Ruslands lederskab. Premierminister Shinzo Abe fra Japan var til stede, så vel som også Sydkoreas præsident Park Geun-hye, begge ledsaget af store, økonomiske delegationer. Umiddelbart herefter var der G20-topmødet i Hangzhou, hvor Kina præsenterede en ny model for økonomiske relationer mellem nationer, en model, der fokuserer på FN's Charter med sin understregning af suverænitæt og respekt for forskellige økonomiske modeller og forskellige samfundsmodeller.

Den russiske præsident Vladimir Putin ser på, mens den japanske premierminister Shinzo Abe og præsidenten for Republikken Korea, Park Geun-hye, hilser på hinanden ved Vladivostok Østlige Økonomiske Forums plenarforsamling.

Præsident Xi sagde ved denne lejlighed, at den gamle model ikke længere kan opretholdes; vi har nu brug for en strategi rettet mod innovation. Vi vil tage føringen inden for videnskab og teknologi og udføre den nødvendige grundforskning, der kan løse de videnskabelige og teknologiske problemer, som forhæler økonomisk og industriel udvikling. Vi vil forcere kommercialiseringen af forskning og udvikling, nære strategiske, fremvoksende sektorer og udvikle industrien op til et middelhøjt niveau af tilføjet værdi ud over standarden.

Denne filosofi blev dernæst yderligere diskuteret på det umiddelbart efterfølgende topmøde for ASEAN-nationerne i Laos, et topmøde, der faktisk fuldbødrede en strategisk kurs hen imod Kina og f.eks. vedtog den kinesiske holdning i konflikten i det Sydkinesiske Hav. Deres sluterklæring fastslog, at Kinas udvikling var en mulighed for hele regionen. Den filippinske præsident Rodrigo Duterte har netop, under sit besøg i Kina, sagt, at han nu vil prioritere relationen med Kina. De samme interesser blev understreget ved den umiddelbart efterfølgende konference i Goa, Indien, mellem BRIKS-nationerne – der udgør kernen i eurasiske integration – og tilbageværende spændinger blev nedspillet. Grunden er klar: Den asiatiske dynamik vokser fortsat.

Tempoet i denne strategiske omorganisering viser ganske klart, at centrum for verdenspolitikken er flyttet til Asien. Da det første tog ankom fra Kina (til Europa) for fem år siden, skabte det stor overraskelse. Men nu kommer der 20 tog om ugen fra forskellige økonomiske regioner – Zhenjiang, Lianyungang, Harbin, Yiwu, Wuhan, Chengdu, Chongqing – til Duisburg, Hamburg, Rotterdam, Lyon og Madrid. De øst- og centraleuropæiske lande har for længst indset fordelene ved at samarbejde med Kina, fordi Kina har investeret i de transportkorridorer, som man aftalte i 1994 på EU-konferencen på Kreta, men aldrig virkeliggjorde pga. Trojkaens nedskæringspro-

litik. Kina har udvidet havnen i Piraeus (nær Athen), eller vil snart udvide den; de bygger jernbanelinjen fra Grækenland til Serbien frem til Ungarn; de forbinder Oder-Elben-Donaukanalen med de andre europæiske vandveje.

Regeringerne i Grækenland, Serbien, Ungarn, den Tjekkeske Republik, Italien, Schweiz og Portugal har erklæret, at de ser vejen til fremtiden i samarbejdet med den kinesiske Silkevej.

Samtidig er et parallelt bank-system blevet udviklet, Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Halvfjerds lande tilsluttede sig, til trods for, at USA lagde et enormt pres på dem for ikke at gøre det, omgående som stiftende medlemmer, heriblandt sådanne nære allierede som Storbritannien, Tyskland, Frankrig, Japan, Australien og Canada. Samtidigt hermed dukkede BRIKS' Nye Udviklingsbank (NDB) op og er nu operationel, sammen med Silkevejsfonden, den Maritime Silkevejsfond, Shanghai Samarbejdsorganisationsbanken og ligeledes BRIKS' Valutareservefond (CRA) for at beskytte lande mod spekulative angreb.

For alle de byer og regioner, der samarbejder med disse projekter, står det fuldstændig klart, at det er til deres fordel. For eksempel, Duisburg – der engang var en stålindustriby, men har oplevet en stor, økonomisk tilbagegang – befinder sig nu i et opsving, fordi byen har enorm fordel af at være den største indlandshavn på Silkevejen (og i verden).

Kina har givet Europa et tilbud om fuldt ud at samarbejde om industrialiseringen af Afrika. Og hvad skulle forhindre os i dette, sammen med at bruge denne asiatiske dynamik til at udvikle Balkan og Sydeuropa, der har lidt under økonomiske afsavn som følge af Trojkaens politik? For eksempel er Grækenlands industri, gennem Trojkaens politik, skrumpet med en tredjedel. Alt kan genopbygges igen gennem Kina og den Nye Silkevej. Samtidig er det presserende nødvendigt at genopbygge Mellemøsten samt, naturligvis, Afrika.

Spekulanternes propaganda

Hvad skulle forhindre os i at tage imod disse tilbud? Svaret er klart: at visse lande – USA og Storbritannien – insisterer på en unipolær verden til trods for, at denne unipolære verden for længst er ophørt at eksistere. Faren er, at den transatlantiske verden vil falde i »Thukydiddælden«³ – at den vil se Asiens opkomst som en geopoliti

Det første container-tog kører ud fra den logistiske terminal, som er bygget i fællesskab mellem Kina og Kasakhstan i Lianyungang City, i Kinas Jiangsu-provins, 25. feb., 2015.

tisk trussel, i stedet for at erkende mulighederne for, at alle kan deltage i win-win-samarbejdet.

Propagandaen imod den Nye Silkevej er gigantisk. Den 12. september udgav Saïd Business School ved Oxford Universitetet en rapport, der hævdede, at Kinas enorme investeringer i infrastruktur – som modsvarer \$10,8 billion hen over det seneste årti – er i færd med at føre til et umiddelbart forestående kollaps af både Kina og verden. Dette er tydeligvis et desperat forsøg på at bagtale Silkevejen, og argumenteringen er som hos en typisk bankier – at investeringer i infrastruktur ikke giver tilstrækkeligt økonomisk afkast.

Kinesiske regeringsfolk har allerede imødegået dette argument og sagt, at Kina har en anden måde at vurdere risici end de vestlige rating-selskaber, og at de ser et lands fremtidige potentiale, alt imens bankerne ser på fortiden. I hvert eneste lands industrialiseringshistorie, uden undtagelse – det være sig Tyskland, USA, Rusland eller et hvilket som helst andet land – har udviklingen af infrastruktur altid været *sine qua non* – en ufravigelig betingelse – for landets transformation til en moderne økonomi.

Den idé, at man tjener en profit på infrastrukturinvesteringer, som ved f.eks. bompengene på private hovedveje, er selvfølgelig absurd. Profitten – fortjenesten – ligger selvfølgelig i forøgelsen af produktiviteten i hele nationen, og jo højere niveau af udvikling, desto tættere må infrastrukturnetværket være. Hvis man så inkluderer alle former for infrastruktur – energi, vand, kommunikation, uddannelse, sundhedsvæsen – så bliver det fuldstændig klart: Jo højere densitet af infrastruktur, desto højere produktion, levestandard i befolkningen og forventet levealder.

³ Gr. historiker, ca. 460-400 f.Kr.; advarede Republikken Athen, der var blevet et Imperium, om, at det ville forårsage sin egen undergang ved at indlede imperie-krige.

Og jo mere avanceret, industrien er, desto mere relevant er tidsfaktoren; vi er således absolut overbevist om, at højhastighedsjernbaneteknologien fortsat er fremtidens teknologi, og i dag efter frokost vil vi få et foredrag at høre om dette emne.

Forskerne ved Oxford Universitetet slap dernæst katten ud af sækken mht., hvorfor de udgav en så latterlig rapport: De sagde specifikt, at den kinesiske model på ingen måde skulle blive modellen for andre udviklingslande, og ganske bestemt ikke for Pakistan, Nigeria eller Brasilien. At Kina ikke skulle være modellen. Men alle forudsigelser om, at Kina vil kollapse rent økonomisk, er totalt absurde; se engang på de netop offentliggjorte tal for årlig vækst. Bruttonationalproduktet er steget med 6,7 %, præcis som forudsagt; industriproduktion er steget med 6,1 % – hvilket europæisk land ville ikke juble over en årlig stigning på 6,1 %? Stigningen i forbruget er 10 %. Forbruget af elektricitet er steget med 4,8 %, for en stor del takket være den igangværende elektrificering af Kinas vestlige områder.

Disse investeringsbankierers holdning imod infrastruktur er en af årsagerne til, at vi i Tyskland har et underskud på infrastrukturinvesteringer på et sted omkring 2 billion euro – faldefærdige broer, dårlige veje og alt det andet. Det er også grunden til, at IMF's betingelser i de forgangne 50 år har forhindret den Tredje Verdens infrastrukturudvikling, og grunden til, at vi i dag har så stor en flytningstrøm ud af Afrika og ind i Europa.

En kulturel renæssance

Der er også et andet, falsk argument, nemlig, at Kina i realiteten kun ønsker at erstatte anglo-amerikansk imperialisme med kinesiske imperialisme. Jeg mener, at dette er en projektion fra de menneskers side, der simpelt hen ikke kan forestille sig, at noget land i dag har en positiv model for organiseringen af relationer på denne Jord.

I denne henseende må man forstå, at Kina ikke alene har en 2.500 år gammel konfuciansk tradition, men at der i øjeblikket finder en stærk renæssance af konfuciansk tankegang sted i Kina på alle samfundsniveauer. En del af denne tankegang er f.eks. ideen om livslang selvforbedring og selv-fuldendelse, ideen om, at hvert enkelt menneske bør blive en *junzi*, et menneske, der besidder moralsk selvbeherskelse. Til denne tradition hører også den idé, at alle nationer bør udvikle sig harmonisk, og Xi Jinpings win-win-idé er præcis i overensstemmelse med dette. Denne idé er også – hvis vi i Europa går tilbage i vores egen historie – i overensstemmelse med Nikolaus von Kues' (Nicolaus Cusanus') ideer, Nikolaus von Kues, der i det femtende århundrede sagde, at der kun kan blive harmoni i makrokosmos, hvis alle i mikrokosmos udvikler sig harmonisk og til gensidig gavn. Der er et

Konfucius (551-479 f. Kr.)

dybere slægtskab mellem konfucianisme og europæisk humanisme, end de fleste mennesker er klar over.

Problemet er ikke Kina. Problemet er, at vi i Europa har glemt denne tradition, eller har kørt den ud på et sidespor – det ideal om menneskeheden, der associeredes med den italienske renæssance, École Polytechnique i Frankrig eller den tyske klassik. Hvem i dag har det optimistiske menneskebillede, som Wilhelm von Humboldt havde, som sagde, at målet for uddannelse burde være at skabe en smuk karakter? Hvem er stadig i besiddelse af Friedrich Schillers ideer, Schiller, der sagde, at ethvert menneske besidder potentialet til at blive en skøn sjæl, for hvem lidenskab og pligt, frihed og nødvendighed er én og samme ting? Det eneste menneske, der kan gøre dette, er geniet; men Schiller mente, at alle mennesker har potentialet til at blive et geni.

Det betyder, at vi har distanceret os fra disse humanistiske idealer, eller at de kun har mening for en meget lille del af den tyske befolkning. Og, hvis man ser på vores ungdomskultur, så kan ingen benægte, at den domineres af en meget vidtrækkende grad af følelsesmæssig afstumpethed; hæslighed er overalt, vold forherliges, og lærere er bange for deres studenter. Den Tyske Industrisammenslutning skrev for flere år siden, at 25 % af 15-

årige ikke kan ansættes i noget job, fordi de ikke interesserer sig for noget som helst.

Det er første gang i Europas og Amerikas historie, at vi tilsyneladende har accepteret den idé, at den næste generation vil få dårligere vilkår, end vi har. For ungdommen betyder det, at den ikke har nogen fremtid, ingen grund til at studere og lære.

Det er helt anderledes i Kina. Kinas ungdom har oplevet det kinesiske, økonomiske mirakel, og de fleste af dem – selvfølgelig ikke alle, men de fleste af dem – har en enormt optimistisk opfattelse af sig selv og deres land. Dette betyder, at også i denne henseende kunne Europa og Tyskland samarbejde om Silkevejen, så vores ungdom kan genvinde et perspektiv.

Tyskland er den mest betydningsfulde økonomi i Europa. Jeg mener, at, hvis vi kan få Tyskland til bevidst at sige »ja« officielt til at samarbejde om den Nye Silkevej, så ville det måske være det mest afgørende skridt, som Tyskland kunne tage for bevarelse af verdensfreden.

Menneskehedens fælles mål

Spørgsmålet drejer sig her om et fuldstændigt nyt paradigme, en fuldstændig ny æra i menneskehedens historie. Spørgsmålet drejer sig om, at menneskeheden som en helhed repræsenterer en højere orden end alle nationerne. Hvis vi fokuserer på menneskehedens fælles mål, det, som Xi Jinping kalder »et skæbnefællesskab« eller et »samfund af menneskehedens fælles fremtid«, så, mener jeg, er alt muligt.

Hvilke er så disse fælles mål?

Industrialiseringen af Afrika, f.eks. Hvis Tyskland og Europa samarbejdede med Kina, med Japan og Indien – som alle allerede er engageret i Afrika – kunne vi skabe en situation, hvor ti tusinder af mennesker ikke længere enten dør af tørst i ørkenen, eller også drukner i Middelhavet under flugten fra krig og sult. Vi kunne genopbygge Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, hvilket er vores moralske forpligtelse, for vi har tolereret disse krige, som alle ved var bygget på løgne.

Vi kunne give alle børn adgang til uddannelse og således sætte menneskehedens virkelige, kreative potentiale fri.

Vi må fokusere på en ny, videnskabelig revolution – livets princip, den menneskelige ånds kreative potentiale som en fysisk kraft i universet. Vi må få en bedre forståelse af processerne i Solsystemet, i Galaksen og i Universet som helhed. Vi må sætte os i samme position som astronauterne, kosmonauterne og taikonauterne, der alle rapporterer, at, når man ser ned på Jorden fra rummet, så er det blot en lille, blå planet uden grænser, men som også er uendeligt sårbar.

Vi må antage den samme indstilling, som Kraftt Ehrlicke, den tyske raket- og rumfartspioner, havde, og som definerede tre love for rumfart:

Den kinesiske taikonaut (astronaut) Wang Yaping underviser en klasse i rumfysik, live fra kredsløb i rummet, til 60 mio. studenter, inkl. disse gymnasieelever i Beijing, under en rummission i juni, 2013.

Den første lov: Under universets naturlige lov findes der intet og ingen, der påtvinger mennesket begrænsninger, undtagen mennesket selv.

Den anden lov: Menneskehedens retmæssige handlingsfelt er ikke alene Jorden, men hele Solsystemet og så meget af Universet, som den kan nå under naturlig lov.

Og for det tredje: Når mennesket ekspanderer ud i Universet, opfylder det sin bestemmelse som et element af livet, begavet med fornuftens evne og visdommen om den moralske lov i det selv.

Den Nye Silkevejs infrastrukturudvikling betyder derfor ikke alene en forbedring af Jordens indlandsområder, men også en forbedring af det nære område i rummet. Det kinesiske måneprograms Chang'e 4 og 5 skal efter planen landsætte rumfartøjer på Månens bagside om to år, med det formål senere at udvinde helium-3 til brug for en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden, som endelig vil give mennesket forsyningssikkerhed med hensyn til energi og råmaterialer.

Der har netop lige fundet en succesfuld sammenkobling af rumfartøjet Shenzhou-11 og Tiangong Rumstationen sted, hvor to kinesiske taikonauter i 30 dage vil gennemføre eksperimenter. Kina vil om få år have en permanent rumstation – allerede i 2020 eller 2022. Samarbejde om rummet er således et af de vigtigste områder af menneskehedens fælles mål, fordi det udfordrer mennesket på praktisk talt alle fronter af dets fysiske og psykiske eksistens, og det reflekterer den højeste grad af den menneskelige ånds uafhængighed og berører absolut filosofien om hele menneskets eksistens. Jeg mener, at vi kan overleve de udfordringer, vi i øjeblikket konfronteres med på Jorden, med denne orientering mod fremtiden, og på et fornuftsplan.

Men jeg mener, vi kan gøre det.